

[Hans Hedtoft.]

Danmark ville ikke være kommet til at stå alene, Danmark er medlem af FN, og som sådan kan vi påregne hjælp fra denne verdensorganisation, hvis Danmark bliver angrebet. De hævder, at det ville have givet Danmark mindre risiko og større sikkerhed alene at være tilsluttet FN og ikke Atlantpagten.

Dette standpunkt er efter min mening, hvis man prøver det, heller ikke holdbart.

Hvordan er det med risikoen? Indenfor Atlantpagten har Danmark kun forpligtelse overfor de andre 13 lande, som er medlemmer. Men i FN har Danmark forpligtelser — også af militær art — overfor de 59 andre medlemmer af FN. I henhold til den seneste beslutning af FN's generalforsamling den 3. november 1950 skal medlemsstaterne yde solidarisk støtte til det medlem, som måtte blive angrebet — hvor på jorden dette land end måtte befinde sig. Danmark skal i henhold til den trufne beslutning uddanne et passende antal tropper på en sådan måde, at de med korteste varsel kan sendes til hjælp for det angrebne land. Denne beslutning var alle medlemmer af den danske FN-delegation enige om at stemme for. Det radikale parti har da heller aldrig taget afstand fra denne afstemning og hæfter altså også som parti for denne solidariske militære forpligtelse. Men hånden på hjertet, mon nogen tør påstå, at dette ikke indebærer risiko lige så vel som vort medlemsskab af Atlantpagten?

Man søger at retfærdiggøre sin modstand mod Atlantpagten ved at henvise til, at De Forenede Nationer vil yde os hjælp, hvis vi angribes, hvorfor vi ikke behøvede at være medlem af Atlantpagten. Men her kommer vi netop til det springende punkt. Forholdet er desværre det, at FN på grund af de kommunistiske landes sabotage ikke indtil dette øjeblik har været i stand til at opfylde pagtens bestemmelse om fælles militære planlægninger med henblik på at slå et sådant eventuelt angreb tilbage. Hertil kommer, at pagtens bestemmelser i tilfælde af brud på freden forudsætter en bestemt procedure, der vil tage tid. Et fredsbrud skal først behandles i sikkerhedsrådet. Det kan tage sin tid, særlig når man ved, hvordan bestemte lande, der er interesseret deri, kan trainere en sag. Og i sidste instans kan en enkelt stormagt ved sit veto forhindre en beslutning af sikkerhedsrådet. Ved den nye bestemmelse, som blev gennemført sidste efterår, kan sagen derefter — altså efter at vi har gennemløbet alle disse faser af proceduren

— tages op af selve plenarforsamlingen og denne kan derefter endelig rette opfordring til medlemmerne om at yde den angrebne hjælp. For den, der ærligt vil tage stilling til de ting, jeg nævner her, er det ikke svært at forestille sig, at denne procedure vil tage tid, ja, let kan tage så megen tid, at Danmark ville være udelukket fra at modtage den mindste hjælp fra FN, før det var for sent, før vi var løbet over ende. Den FN-„sikkerhed“, man taler om som eksisterende, er altså — det tillader jeg mig at fastslå — yderst problematisk.

Vi har fra vor side aldrig ønsket at foregøgle den danske befolkning, at Danmark fik absolut sikkerhed gennem sit medlemsskab af Atlantpagten, men vi har slået fast, at Atlantpagtens forsvarssystem, der i disse år nøje planlægges, øjeblikkelig træder i funktion, dersom et af medlemmerne angribes. For små lande som Danmark har dette en særlig betydning, fordi det er tilstrækkelig godt gjort, bl. a. gennem udtalelser af USAs ledende folk, at et angreb på et af Atlantpagtens medlemmer betyder øjeblikkelig krigstilstand mellem USA og den pågældende angriber. Derved har Danmark ikke alene fået tilsagn om hjælp til at blive befriet, hvis det skulle blive besat, men vi har — og det er det afgørende — først og fremmest fået tilsagn om, at de stormagter, som er vore allierede, vil sætte al kraft ind på at forhindre Danmarks besættelse i tilfælde af et angreb.

Lad os imidlertid for al denne diskussion om krig og besættelsesmuligheder endelig ikke glemme, at Atlantpagtens vigtigste formål ikke er at forberede krigsførelse, men derimod gennem kræfternes sammenslutning at forhindre et angreb. Jeg er glad for, at den højtærede udenrigsminister udtrykkelig sagde, at vi, hvis det kom til krig, ville føle det som et nederlag for Atlantpolitikken. Det er væsentligt, det er afgørende at understrege dette: Atlantpolitikken er og skal være fredsbevarende. Man skal i så henseende ikke undervurdere Atlantpagtens betydning. Det er en fuldstændig misforståelse af diktaturets væsen at tro eller håbe på, at de demokratiske lande vil kunne bevare deres fred og sikkerhed blot ved at erklære deres fredskærlighed og deres ærlige vilje til at ordne alle uoverensstemmelser ved forhandlinger. Vi har dog her i landet allesammen prøvet alt dette een gang før; vi har een gang prøvet på at forlade os på dette folks ærlige og redelige fredsvilje,